

MEZEY KATALIN

Október hazalátogat

*Október hazalátogat. Nem kellemes személy.
Azt mondták róla, disszidált, rég eltűnt, már nem él.
De itt van, s újból galibát csinál. Mit és miért?*

*Hátrakötött kézzel, drótba, kátránypapírba betekerték,
búcsúztatás nem járt a holtnak, arccal a földnek elföldelték.
Attól féltek, hogy másként fölkel, szelleme átfúrja a hantot,
a börtönudvar kövét törve ad majd új harcra parancsot?
Veszélyes a szabadság-részeg, főként, ha nem is kér kegyelmet,
veszélyes csöcselék a szellem, maga írná a történelmet.*

*De a szellem sosem tér földre, szabadon száll, nem köti semmi,
amint a test zárja fölpattan, többé nem lehet rabbá tenni.*

*Szervezzük meg, legyen, mondjuk: Forradalmi Ifjúsági Napok.
Retro-filing mindenkinek, mint a tévében a kakukk-galopp.
Egyik, mondjuk, barrikádot épít, a másik utcakövet hajigál,
lesz, aki majd orvosnak öltözik, sebet kötöz és halált konstatál.
Nosztalgia villamos is lesz, és lesz tank, eredeti,
és néhány zászló, lyukas közepű, és lesz néhány majd, aki lengeti.*

*De a téren maguktól lengenek a zászlóhullámok pecabotok hegyén.
Szónokolnak, dalolnak és szavalnak. Nyáj pásztor nélkül. Szegény. Szegény.
Ablakból nézik: mért van, hogyha nincs? „A patkánylyukból előbújít a múlt.”
„Nem tudja, de magától is csinálja – született lázadó –, amit sosem tanult.”
Vízgyúra mászik, ahogy a tankra rég, villámlik, mennydörög.
Letépi, megtapossák a zászlót a zászlóra fölesküdt rendőrök.
Gumibotoznak, rúgnak, ütnek – az emlékezés túl jól sikerült,
ötven év múltán sem látni, hogy enyhült a düh, netalán kihült.
Börtönfolyosón, véres fal előtt még mindig hihetetlen gondolat:
én állok itt, nem tévedés. Dobog a föld az aszfaltút alatt.*

*Sötét teremben ágál a rendező, hosszú árnyéka táncol a falon.
Kihívás neki az is, hogy vagyunk: „Ne legyenek, hogyha nem akarom!”*

*Névnapiján eljött, velünk ünnepelt. Mint villámok között a szent király.
Izzó parázs lett a város megint. Fölemelkedik? Vagy föntről leszáll?*